

въ полето и не можалъ да се нарадва на хубавата зелена трева. Прѣдъ него се намирали градътъ и улицитѣ, по които той се движилъ, опрѣнъ на тоягата и съ ржка по стенитѣ на кжцитѣ. Той дълго се вглеждалъ въ тѣхъ и въ мжжетѣ, женитѣ и децата, които постоянно влизали и излизали, или минавали по улицитѣ. До днесъ той само можалъ да слуша шума отъ тѣхнитѣ стѣпки, а сега — сега той ходѣлъ полека и всичко, всичко искалъ да види.

Нѣкои минувачи сжщо се вглеждали въ него. Тѣ били негови роднини, съседи или познати. Тѣ го знаели слѣпъ отъ рождение и сега като го виждали да гледа съ такова любопитство всичко, започнали да си думатъ:

— Това не е ли слѣпецътъ, който само седѣше и просѣше?

Едни казвали:

— Да, този е!

Други се обаждали:

— Прилича на него.

А той самиятъ отговарялъ:

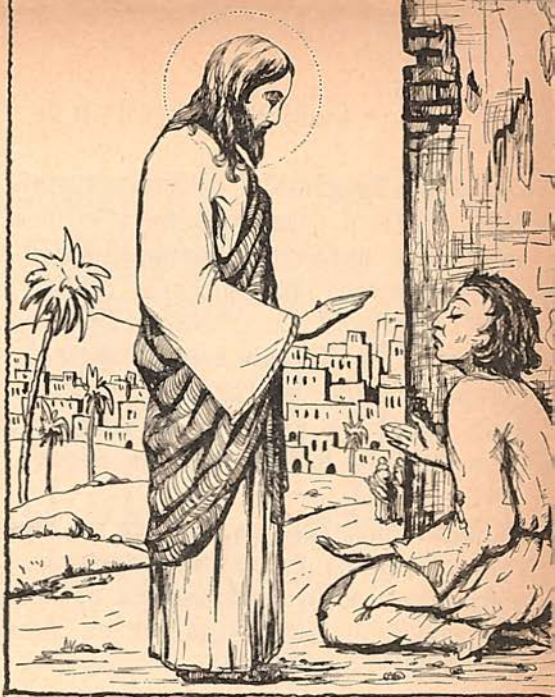
— Да, азъ съмъ!

Всички очудено се поглеждали. Тѣ не могли да повѣрватъ, че тоя човѣкъ, съ широко отворенитѣ очи, е слѣпородениятъ просякъ. Тогава тѣ го питали:

— Какъ ти се отвориха очитѣ?

А той отговорилъ на всички:

— Единъ Човѣкъ, Който се нарича Иисусъ, направи калчица съ плюнката Си, намаза очитѣ ми и ми рече: „Иди въ

Ав. I

кжпалнята Силоамъ и се омий!“ Азъ отидохъ, омихъ се и ето, вече гледамъ!

Тѣ пакъ го запитали:

— А де е Той?

— Не зная — отговарялъ щастливиятъ човѣкъ.

Той не билъ виждалъ до сега никога: нито като дете, нито като момче, нито като мжжъ. Сега, като помислилъ само за Иисуса Христа, Който му помогналъ да вижда цѣлия Божи свѣтъ, сърдцето му се изпълвало съ радостъ и щастие, а широко отворенитѣ му очи свѣтели отъ благодарностъ и любовъ къмъ Спасителя.

Хр. Д. Златаровъ